YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

15 päivänä toukokuuta 1997 *

Asiassa C-355/95 P,

Textilwerke Deggendorf GmbH (TWD), Saksan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Deggendorf (Saksa), edustajinaan asianajajat Walter Forstner, Lutz Radtke ja Karl-Heinz Schupp, Deggendorf, avustajanaan Passaun yliopiston professori Michael Schweitzer, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Stein, Bayerische Landesbank International SA, 7-9 boulevard Royal,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (kolmas laajennettu jaosto) asiassa T-244/93 ja T-486/93, TWD vastaan komissio, 13.9.1995 antaman tuomion (Kok. 1995, s. II-2265) kumoamista,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Paul F. Nemitz ja Anders Jessen, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray ja L. Sevón sekä tuomarit C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, P. Jann (esittelevä tuomari), H. Ragnemalm ja M. Wathelet,

julkisasiamies: G. Tesauro,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan julkisasiamiehen 10.12.1996 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Textilwerke Deggendorf GmbH (TWD) (jäljempänä TWD) on yhteisöjen tuomioistuimeen 20.11.1995 jättämällään valituksella hakenut muutosta yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-244/93 ja T-486/93, TWD vastaan komissio, 13.9.1995 antamaan tuomioon (Kok. 1995, s. II-2265, jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi TWD:n nostamat kanteet, joissa se vaati kumoamaan Saksan hallituksen polyamidi- ja polyesterlankaa valmistavalle Deggendorf GmbH:lle, kotipaikka Deggendorf (Baijeri), myöntämästä tuesta 26 päivänä maaliskuuta 1991 tehdyn komission päätöksen 91/391/ETY (EYVL L 215, s. 16, jäljempänä TWD II -päätös) 2 artiklan sekä Saksan Textilwerke Deggendorf GmbH:lle myöntämästä tuesta 18 päivänä joulukuuta 1991 tehdyn komission päätöksen 92/330/ETY (EYVL 1992, L 183, s. 36, jäljempänä TWD III -päätös) 2 artiklan.

2 Kanteiden perusteena olevien tosiasioiden osalta valituksenalaisesta tuomiosta käy esille seuraavaa:

"1. Kantaja TWD Textilwerke Deggendorf GmbH (jäljempänä TWD), jonka liiketoiminta liittyy synteettisiin kuituihin, sai vuodesta 1981 vuoteen 1983 valtiontukia, joista alunperin ei annettu tietoa komissiolle ja jotka käsittivät 6,12 miljoonan Saksan markan (DEM) suuruisen Saksan liittohallituksen myöntämän valtionavun sekä Baijerin osavaltion 11 milj. DEM:n määräisen suosituimmuusehdoin myönnetyn lainan (jäljempänä TWD I -tuet). Saksalaisten viranomaisten annettua tiedon komissiolle edellä mainituista tuista vasta maalis- ja heinäkuussa 1985 komission toistuvien pyyntöjen johdosta, tämä teki 21.5.1986 Saksan liittotasavallan ja Baijerin osavaltion Deggendorfiin asettuneelle polyamidi- ja polyesterlankojen tuottajalle myöntämiä tukia koskevan päätöksen 86/509/ETY (EYVL 1986, L 300, s. 34, jäljempänä TWD I -päätös), jossa todettiin, että kysymyksessä olevat tuet olivat yhtäältä lainvastaisia sen vuoksi, ettei niitä ollut ETY:n perustamissopimuksen 93 artiklan 3 kohdan mukaisesti annettu tiedoksi komissiolle, ja toisaalta yhteismarkkinoille soveltumattomia, sillä ne eivät täyttäneet yhtään ETY:n perustamissopimuksen 92 artiklan 2 ja 3 kohdassa määrätyistä edellytyksistä ja olivat erityisesti lankoihin ja synteettisiin kuituihin sovellettavien tukisäännösten vastaisia (jäljempänä alakohtaiset säännökset). Päätöksessä määrättiin palauttamaan kysymyksessä olevat tuet. TWD I -päätöksestä tuli lopullinen, koska kannetta sitä vastaan ei nostettu.

2. Saksan liittovaltion talousministeriö peruutti 19.3.1987 Saksan liittovaltion hallituksen myöntämää 6,12 milj. DEM:n määräistä valtiontukea koskevat sitoumukset ja ryhtyi sen takaisinperintään [TWD I -päätöksen] mukaisesti. Kantaja vastusti kuitenkin tätä peruuttamista kansallisissa hallintotuomioistuimissa nostamalla kanteen Kölnin Verwaltungsgerichtissä ja valittamalla sittemmin tämän päätöksestä Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfaleniin.

3. Saksan liittotasavalta antoi 31.10.1989 komissiolle tiedon kantajan hyväksi suunnitteilla olevasta toisesta avustushankkeesta, joka sisälsi uuden, määrältään

4,52 milj. DEM:n suuruisen valtiontuen ja kaksi suosituimmuusehdoin myönnettävää lainaa, jotka olivat määriltään 6 ja 14 milj. DEM (jäljempänä TWD II -tuet). Komissio teki 26.3.1991 Saksan hallituksen polyamidi- ja polyesterkuituja tuottavalle Deggendorf GmbH -yhtiölle, kotipaikka Deggendorf (Baijeri), myöntämiä tukia koskevan päätöksen 91/391/ETY (EYVL L 215, s. 16, jäljempänä TWD II -päätös). TWD II -päätöksen 1 ja 2 artiklassa määrätään seuraavaa:

'1 artikla

Deggendorf-yhtiölle suunnatut, komissiolle 31.10.1989 päivätyllä Saksan viranomaisten kirjeellä tiedoksiannetut tuet, jotka käsittävät määrältään 4 520 000 Saksan markan suuruisen valtiontuen ja 6 ja 14 milj. DEM määräiset, vastaavasti kahdeksaksi ja kahdeksitoista vuodeksi myönnetyt kaksi korkotukilainaa, joiden korko on 5 prosenttia ja joille on myönnetty lyhennysvapaus kahdeksi vuodeksi, soveltuvat yhteismarkkinoille ETY:n perustamissopimuksen 92 artiklan mukaisesti.

2 artikla

Saksan viranomaisten on lykättävä tämän päätöksen 1 artiklassa tarkoitettujen Deggendorf-yhtiölle suunnattujen tukien maksamista siihen asti, kunnes TWD I -päätöksessä tarkoitetut yhteensoveltumattomat tuet on saatu perityiksi takaisin.'

— —

5. Tällä välin, 25.2.1991, Saksan viranomaiset antoivat tiedoksi komissiolle kantajan hyväksi suunnitteilla olleen kolmannen, korkotukilainoja käsittävän valtiontukihankkeen (jäljempänä TWD III -tuet). Nämä tuet koskivat kantajan ostamassa Pietsch-yrityksessä, joka oli erikoistunut tekstiiliverhojen tuotantoon, toteutettavia investointeja. Komissio teki 18.12.1991 päätöksen 92/330/ETY (EYVL 1992, L 183, s. 36, jäljempänä TWD III päätös), joka koski Saksan tukea Textilwerke Deggendorf GmbH:lle, ja jonka päätösosa oli muotoiltu samansisältöiseksi kuin TWD II -päätöksen päätösosa. TWD III -päätöksen päätösosa kuuluu seuraavasti:

'1 artikla

Textilwerke Deggendorf GmbH -yhtiölle suunnatut, komissiolle 25.2.1991 päivätyllä Saksan viranomaisten kirjeellä tiedoksiannetut tuet, jotka käsittävät 2,8 ja 3 milj. DEM määräiset, vastaavasti viideksitoista ja kahdeksaksi vuodeksi myönnetyt kaksi korkotukilainaa, joiden korko on 4,5 prosenttia ja joille on myönnetty lyhennysvapaus kolmeksi vuodeksi, soveltuvat yhteismarkkinoille ETY:n perustamissopimuksen 92 artiklan mukaisesti.

2 artikla

Saksan on lykättävä ensimmäisessä artiklassa tarkoitettujen Deggendorf-yhtiölle suunnattujen tukien maksamista siihen asti, kunnes päätöksen 86/509/ETY 1 artiklassa tarkoitetut yhteensoveltumattomat tuet on saatu perityiksi takaisin.

3 artikla

Saksan tulee ilmoittaa komissiolle kahden kuukauden kuluessa tämän päätöksen tiedoksiantamisesta niistä toimenpiteistä, jotka se on toteuttanut saattaakseen sen määräykset voimaan.

— —.'"

Valituksenalainen tuomio

3 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki ensin komission puuttuvaa toimivaltaa koskevat väitteet ja väitteet, joiden mukaan yhteisön ja jäsenvaltioiden välistä toimivallan jakoa koskevia periaatteita oli loukattu.

4 Sen väitteen osalta, jonka mukaan komissio ei ollut toimivaltainen antamaan TWD II- ja TWD III -päätösten 2 artiklaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti aluksi 46 kohdassa, että päätöksen määräyksiä on tulkittava ottaen huomioon sen tekemiseen johtaneet syyt. Tutkittuaan TWD II- ja TWD III -päätösten ja erityisesti TWD II -päätöksen V osan seitsemännessä perustelukappaleessa olevat perustelut, joissa mainitaan, että "lainvastaisesti myönnettyjen tukien, joita (TWD) kieltäytyy palauttamasta vuodesta 1986 lukien, ja uusien investointitukien — — yhteisestä vaikutuksesta tämä yhtiö saisi liiallisen ja kohtuuttoman edun, joka muuttaisi kaupankäynnin edellytyksiä yhteisen edun vastaisella tavalla", ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi 51 kohdassa, että näitä kahta päätöstä oli tulkittava siten, että uusia tukia voitiin sinänsä pitää yhteismarkkinoille soveltuvina, mutta että niitä ei voitu myöntää perustamissopimuksen 92 artiklan 3 kohdan c alakohdan perusteella, ennen kuin vanhojen tukien ja uusien tukien yhteisvaikutus oli poistettu.

5 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi tästä syystä 52 kohdassa, että riidanalaisia päätöksiä ei voitu tulkita siten, että niissä olisi ehdottomasti ratkaistu kysymys siitä, soveltuivatko tuet yhteismarkkinoille (1 artikla) ja että tähän olisi lisätty lainvastainen lykkäävä ehto (2 artikla). Se katsoi sitä vastoin, että jo luettaessa näitä päätöksiä oli selvää, ettei komissio olisi todennut uusien TWD II- ja TWD III -tukien olevan soveltuvia asettamatta 2 artiklassa tarkoitettua ehtoa, ja että kyseisten päätösten 2 artiklan säännösten tavoitteena oli nimenomaan tehdä mahdolliseksi 1 artiklassa oleva tukien soveltuvuutta koskeva toteamus.

6 Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki, oliko komissiolla perustamissopimuksen 92 artiklan 3 kohdan c alakohdan nojalla toimivalta tehdä tukien myöntämistä koskevat päätökset niihin sisältyvine ehtoineen.

7 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi 55 kohdassa, että komissiolle perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdassa annettu toimivalta päättää tuen "muuttamisesta" tarkoittaa samalla sitä, että perustamissopimuksen 92 artiklan 3 kohdan c alakohdan perusteella tehtyyn, tuen hyväksyvään päätökseen voidaan liittää ehtoja sen varmistamiseksi, etteivät hyväksytyt tuet muuta kaupankäynnin edellytyksiä yhteisen edun vastaisella tavalla. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittasi 56 kohdassa yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan komission on tuen soveltuvuutta tutkiessaan otettava huomioon kaikki asiaan vaikuttavat seikat ja näin ollen myös aikaisemmin tehdyssä päätöksessä jo arvioidut seikat sekä siinä jäsenvaltiolle mahdollisesti asetetut velvoitteet.

8 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli tästä 56 kohdassa, että komissiolla oli toimivalta ottaa huomioon vanhojen TWD I -tukien ja uusien TWD II- ja TWD III -tukien yhteisvaikutus sekä se, että TWD I -päätöksellä laittomiksi todettuja TWD I -tukia ei ollut palautettu.

9 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki lopuksi 58 ja 59 kohdassa väitettä, jonka mukaan komissio oli menetellyt perustamissopimuksen määräysten vastaisesti, koska se oli noudattanut perustamissopimuksen 169 artiklassa tai 93 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettujen jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevien menettelyjen asemesta sellaista menettelyä, josta ei ollut määrätty perustamissopimuksessa.

10 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi 59 kohdassa, että menettely oli sääntöjenmukainen, koska TWD II- ja TWD III -päätösten päätösosien 2 artiklassa ei ollut tarkoitus todeta TWD I -päätöstä rikotun, vaan niiden tarkoituksena oli estää sellaisten uusien tukien maksaminen, jotka vääristävät kilpailua yhteisen edun vastaisella tavalla.

11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki tästä näin ollen 63 kohdassa sen päätelmän, että komissiolla oli toimivalta hyväksyä TWD II- ja TWD III -päätösten päätösosien 2 artikla.

12 Yhteisön ja jäsenvaltioiden välistä toimivallanjakoa koskevassa kanneperusteessaan kantaja väitti komission jättäneen huomioon ottamatta samaa asiaa koskevan kansallisen oikeudenkäynnin vireilläolon ja loukanneen luottamuksensuojan periaatetta.

13 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi 66 kohdassa, että TWD I -tuen palauttamista koskeva kansallinen oikeudenkäynti ei vaikuttanut komission toimivaltaan toteuttaa kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, ettei kilpailu yhteisön alueella vääristynyt ja että tästä seurasi, ettei komissio ollut toiminut jäsenvaltioiden toimivaltaan kuuluvalla alueella.

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi tästä syystä 71 kohdassa, että yhteisön oikeusjärjestys ei velvoittanut komissiota odottamaan kansallisen oikeu-

denkäynnin päättymistä ennen kyseisten päätösosien 2 artiklan hyväksymistä ja että kaikki muut tulkintatavat riistäisivät perustamissopimuksen 92 ja 93 artiklalta niiden tehokkaan vaikutuksen.

15 Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi nämä väitteet.

16 Niiden kantajan esittämien kanneperusteluiden osalta, joiden mukaan TWD I -tuista ei aiheutunut kilpailuetua, koska varat oli käytetty ja lainat maksettu takaisin ja koska komissio ei ollut arvioinut havaitsemansa kilpailuedun määrää, ja joiden mukaan tämän vuoksi oli mahdotonta tarkistaa TWD II -päätökseen sisältyvää toteamusta, jonka mukaan TWD I- ja TWD II -tuet vastasivat yhdessä 29 prosentin suuruista tukea, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi 83 kohdassa, että kantaja ei ollut näyttänyt toteen, että komissio olisi tehnyt ilmeisen arviointivirheen, ja hylkäsi näin tämän väitteen.

17 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi 97 kohdassa myös suhteellisuusperiaatteen loukkaamista koskevat kanneperusteet, koska kantaja ei ollut näyttänyt toteen väitteidensä perusteena olevaa seikkaa, nimittäin sitä, että TWD II- ja TWD III -tukien kokonaismäärä ylitti TWD I -tukien arvon.

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi myös 103 kohdassa TWD I -tukien lainvastaisuutta koskevat väitteet, koska tätä päätöstä ei ollut riitautettu asetetussa määräajassa.

Muutoksenhaku

19 TWD perustelee valituksenalaisen tuomion kumoamista koskevaa vaatimustaan seuraavilla kuudella valitusperusteella:

— ensiksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, koska se on tulkinnut riidanalaisten päätösten sisältöä ja ulottuvuutta ottamatta huomioon komission käyttämää sanamuotoa;

— toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, koska se on todennut komission toimineen toimivaltansa rajoissa, vaikka komissiolla ei tosiasiallisesti ole toimivaltaa kieltää TWD II- ja TWD III -tukien maksamista, koska tällaisesta mahdollisuudesta ei ole säädetty;

— kolmanneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt ottamatta huomioon, että komissio on tällä toiminnallaan loukannut valtion tukiasioissa sovellettavaa, yhteisön ja jäsenvaltioiden välisen toimivallan jakoon liittyvää periaatetta. Toimivallan jaon kannalta on keskeistä, että päätökset tehdään yhteisössä ja että kansalliset viranomaiset panevat ne täytäntöön soveltaen omaa kansallista hallinto-oikeuttaan;

— neljänneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt ottamatta huomioon, että komissio on syyllistynyt harkintavallan väärinkäyttöön, koska se yritti painostaa TWD:tä kieltämällä uusien tukien maksamisen siihen saakka, kunnes vanhat tuet olisi palautettu;

— viidenneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti hyväksynyt komission esittämän toteamuksen, jonka mukaan uudet ja vanhat tuet yhdessä vääristävät kilpailua yhteisön edun vastaisella tavalla;

— lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut suhteellisuusperiaatetta, koska se on käyttänyt perusteena tukien määrää eikä niiden tosiasiallista arvoa.

Ensimmäinen valitusperuste

20 Ensimmäisessä valitusperusteessaan valittaja väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen, koska se on itse määrittänyt riidanalaisten päätösten sisällön ja ulottuvuuden ottamatta huomioon komission käyttämää sanamuotoa. Komissio on valittajan mukaan TWD II- ja TWD III -päätösten 1 artiklassa nimenomaisesti ja ehdottomasti todennut, että kyseiset tuet soveltuvat yhteismarkkinoille, ja on sitten 2 artiklassa kieltänyt näiden samojen tukien maksamisen muiden kuin näiden tukien varsinaiseen laillisuuteen liittyvien syiden perusteella. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 51 ja 52 kohdassa virheellisesti katsonut näiden kahden päätöksen 1 ja 2 artiklan liittyvän toisiinsa viittaamalla niiden perustelukappaleisiin ja todennut, että näiden päätösten päätösosia oli tulkittava yhdessä, ja tästä oli aiheutunut, että tukien soveltuvuudelle oli asetettu edellytys. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siis valittajan mukaan tulkinnut päätöksiä uudelleen tavalla, jota ei voida hyväksyä, koska päätöksen perusteluilla ei voida muuttaa päätöksen oikeudellista sisältöä, vaan niillä voidaan ainoastaan selventää sitä.

21 Tältä osin on syytä todeta, että tietyn päätöksen päätösosa ja perustelut liittyvät ehdottomasti toisiinsa ja että tämän vuoksi päätöstä tulkittaessa on tarvittaessa otettava huomioon päätöksen tekemiseen johtaneet syyt.

22 Tästä seuraa, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole tehnyt oikeudellista virhettä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 47—50 kohdassa toistamista TWD II -päätöksen kohdista (jotka ovat sisällöltään lähes samanlaiset TWD III -päätöksen kanssa) käy selkeästi ilmi, että komission tarkoituksena oli tehdä näillä kahdella päätöksellä tarvittavat päätelmät sekä TWD I- että TWD II- ja TWD III -tukien aiheuttamasta kaksinkertaisesta kilpailua vääristävästä vaikutuksesta. Kun otetaan huomioon, että päätöksen perustelut ovat selkeät ja yksiselitteiset, merkitystä ei ole sillä seikalla, että näiden kahden päätöksen päätösosat jakautuvat kahteen artiklaan, joista toisessa todetaan TWD II- ja TWD III -tukien soveltuvuus yhteismarkkinoille ja toisessa lykätään niiden maksamista TWD I -tukien palauttamiseen asti.

23 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Toinen, kolmas ja neljäs valitusperuste

24 Toinen, kolmas ja neljäs valitusperuste sisältävät vain yhden väitteen, nimittäin sen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen todetessaan, että komissio, lykätessään uusien tukien maksamista siihen saakka kunnes vanhat TWD I -tuet olisi palautettu, oli toiminut toimivaltansa rajoissa eikä kysymys ollut harkintavallan väärinkäytöstä. Näitä kolmea valitusperustetta on siis tutkittava yhdessä.

25 Aluksi voidaan todeta, että ensimmäistä valitusperustetta tutkittaessa on käynyt ilmi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on voinut perustellusti tulkita TWD II- ja TWD III -päätöksiä siten, että uudet tuet eivät soveltuneet yhteismarkkinoille niin kauan, kuin vanhoja lainvastaisia tukia ei ollut palautettu, sillä tuet vaikuttivat yhdessä siten, että kilpailu vääristyi huomattavasti yhteismarkkinoilla. Näin ollen lainvastaisten tukien palauttamatta jättäminen oli sellainen aineellinen seikka, joka laillisesti voitiin ottaa huomioon tutkittaessa uusien tukien soveltuvuutta, ja tästä seuraa, että uusien tukien maksamisen lykkäämistä koskevan määräyksen ei voida katsoa olevan vain pelkkä takaisinperintää koskeva määräys.

26 Tässä suhteessa on korostettava, että perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa komissiolle on annettu tehtäväksi yhteisöjen tuomioistuimen valvonnassa toteuttaa erityinen menettely, jolla tutkitaan jatkuvasti ja valvotaan niitä tukia, joita jäsenvaltiot aikovat ottaa käyttöön (asia C-301/87, Ranska v. komissio, tuomio 14.2.1990, Kok. 1990, I-307; asia C-294/90, British Aerospace ja Rover v. komissio, tuomio 4.2.1992, Kok. 1992, I-493, 10 kohta). Komissiolla on erityisesti riidanalaisiin päätöksiin sovellettavissa olevan perustamissopimuksen 92 artiklan 3 kohdan soveltamisalaan kuuluvissa asioissa laaja harkintavalta, jonka käyttäminen edellyttää taloudellisten ja sosiaalisten seikkojen arvioimista yhteisön kannalta katsoen (em. asia Ranska v. komissio, tuomion 49 kohta). Kun komissio tutkii tietyn valtion tuen soveltuvuutta yhteismarkkinoille, sen on otettava huomioon kaikki asiaan vaikuttavat seikat ja tarvittaessa myös aikaisemmin tehdyssä päätöksessä jo arvioidut seikat sekä siinä jäsenvaltiolle mahdollisesti asetetut velvoitteet (asia C-261/89, Italia v. komissio, tuomio 3.10.1991, Kok. 1991, I-4437, 20 kohta).

27 Tästä seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan valituksenalaisen tuomion 56 ja 59 kohdassa, että komissio oli toiminut toimivaltansa rajoissa, kun se oli ottanut huomioon yhtäältä vanhojen TWD I -tukien ja uusien TWD II- ja TWD III -tukien yhteisvaikutukset ja toisaalta sen seikan, ettei vanhoja TWD I -tukia ollut palautettu.

28 Komissio ei siis ole ylittänyt harkintavaltansa rajoja tehdessään näitä päätöksiä eikä niitä voida pitää lainvastaisina vain siitä syystä, että niitä valittajan mukaan käytettiin painostuskeinoina, jotta valittaja olisi palauttanut lainvastaisesti hallussaan pitämänsä summat. Tämän perusteella ei voida päätellä komission käyttäneen väärin harkintavaltaansa, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti todennut.

29 Koska komissio on toiminut toimivaltansa rajoissa, se ei ole voinut samalla toimia jäsenvaltioiden toimivaltaan kuuluvalla alueella.

30 Tästä seuraa, että toinen, kolmas ja neljäs valitusperuste on hylättävä.

Viiden valitusperuste

31 Viidennessä valitusperusteessaan valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 83 kohdassa virheellisesti hyväksynyt komission päätökset, joissa tämä totesi TWD II- ja TWD III -tukien yhdessä TWD I -tukien kanssa vääristävän kilpailua yhteisön edun vastaisella tavalla. Valittaja väittää tältä osin, että sille ei ole aiheutunut TWD I -tuista minkäänlaista kilpailuetua, koska varat oli käytetty ja lainat maksettu takaisin. Kysymys ei voi olla kilpailun vaarantumisesta, sillä valittaja ei missään tapauksessa olisi voinut saada yhteisön oikeuden vastaista kilpailuetua: jos näet kansallinen tuomioistuin päättää, että vanhat tuet on palautettava, tästä seuraa, että myös kaikki edut on palautettava; päinvastaisessa tapauksessa, eli kansallisen tuomioistuimen katsoessa, että valittajalla on perusteltu luottamus, edut eivät olisi yhteisön oikeuden vastaisia, koska luottamusta suojataan myös yhteisön oikeudessa.

32 Tältä osin on syytä muistuttaa, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklasta ja yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdasta ilmenee, että valituskirjelmässä on tuotava tarkasti esille ne seikat, joiden nojalla tuomion kumoamista vaaditaan, ja ne oikeudelliset perusteet ja väitteet, joihin vedotaan (asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996, Kok. 1996, I-2003, 29 kohta ja asia C-138/95 P, Campo Ebro ym. v. neuvosto, tuomio 17.4.1997, 60 kohta, Kok. 1997, s. I-2027).

33 Näin ollen on todettava, että nyt esillä olevassa asiassa valittaja vain toistaa perustelut, jotka se jo on esittänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja jotka tämä on hylännyt valituksenalaisen tuomion 82—85 kohdassa, eikä valittaja edes yritä osoittaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemät tosiasioita

koskevat arvioinnit olisivat oikeudellisesti virheellisiä. Täten valitusperusteella pyritään itse asiassa siihen, että yhteisöjen tuomioistuin tutkisi uudelleen tosiseikat, mikä ei kuulu sen toimivaltaan.

34 Tämän vuoksi tätä valitusperustetta ei tutkita.

Kuudes valitusperuste

35 Kuudennessa valitusperusteessaan valittaja väittää suhteellisuusperiaatetta loukatun, koska TWD II- ja TWD III -tuet ovat arvoltaan hyvin paljon suuremmat kuin TWD I -tuet. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti käyttänyt perusteena tukien määrää, vaikka sen olisi pitänyt käyttää perusteena niiden todellista rahoitusarvoa. Komission käyttämä laskentatapa on valittajan mukaan siis virheellinen.

36 Myöskin tässä valitusperusteessa valittaja vain toistaa perustelut, jotka se jo on esittänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja jotka tämä on hylännyt valituksenalaisen tuomion 94—97 kohdassa todeten, että kantajan perustelujensa tueksi esittämät laskelmat ovat virheellisiä. Valitusperusteella pyritään siis edellisen valitusperusteen tavoin siihen, että tosiseikat tutkittaisiin uudelleen, mutta oikeudellisia perusteluja tälle ei ole esitetty.

37 Samoista syistä, jotka on esitetty tämän tuomion 33 kohdassa, tätäkään valitusperustetta ei siis tutkita.

38 Edellä esitetyn perusteella valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

39 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdassa, jota sovelletaan valitusasiaan työjärjestyksen 118 artiklan perusteella, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska valittaja on hävinnyt asian, se on syytä velvoittaa korvaamaan tästä oikeudenkäynnistä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Valitus hylätään.

2) Valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Rodríguez Iglesias Mancini Moitinho de Almeida

Murray Sevón Kakouris

Kapteyn Gulmann Jann

Ragnemalm Wathelet

Julistettiin Luxemburgissa 15 päivänä toukokuuta 1997.

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias

kirjaaja presidentti